

ترجمه مقابله‌ای دو اثر از زولا

حمله به آسیاب

و

ژاک دامور

فرانسه - فارسی

VESALBOOKSHOP.COM

مترجمین:

دکتر آنت آبکه

عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی

دکتر فریبا اشرفی

عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکزی

سرشناسه	زولا، امیل، ۱۸۴۰ - ۱۹۰۲ م.
عنوان و نام پدیدآور	Zola, Emile
مشخصات نشر	ترجمه مقابله‌ای دو اثر از زولا: حمله به آسیاب و ژاک دامور / [امین زولا]؛ مترجمین آنت ابکه، فریبا اشرفی.
مشخصات ظاهری	تهران: کتابسرای وصال، ۱۳۹۷.
شابک	۱۸۲ ص.
وضعیت فهرست نویسی	۱۹۰۰۰۰ ریل+ یک لوح فشرده : 6-05-622-978
یادداشت	فیبا
یادداشت	فرانسه - فارسی.
یادداشت	کتاب حاضر ترجمه یک داستان از کتاب "Les Soirées de Médan" و ترجمه کتاب "Jacques Damour."
یادداشت	ص.ع. به فرانسه: Traduction comparée dedeux oeuvres d'Emile Zola: L'attaque du moulin suivi de Jacques Damour.
موضوع	زبان فرانسه -- کتاب‌های قرآنت
موضوع	French language -- Readers
موضوع	زبان فرانسه -- کتاب‌های درسی برای خارجیان -- فارسی
موضوع	French language -- Textbooks for foreign speakers -- Persian
موضوع	داستان‌های فرانسه -- قرن ۱۹ م.
موضوع	French fiction -- 19th century
شناسه افزوده	اشرفی، فریبا، ۱۳۴۴، مترجم
شناسه افزوده	ابکه، آنت، ۱۳۴۷، مترجم
رده بندی کنگره	۱۳۹۷ ت۴/ز۹/PC۲۱۱۷
رده بندی دیویی	۴۴۸/۶۴
شماره کتابشناسی ملی	۵۵۰۴۲۲۴

عنوان: ترجمه مقابله‌ای دو اثر از زولا (حمله به آسیاب، ژاک دامور (فرانسه - فارسی

مترجمین: دکتر آنت ابکه، دکتر فریبا اشرفی

قطع کتاب: رقعی

ناشر: کتابسرای وصال

نوبت چاپ: اول / ۱۳۹۷

شمارگان: ۳۰۰۰ نسخه

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۶۴۵۴-۰۵-۶

قیمت: ۱۹۰۰۰ تومان

«حق چاپ محفوظ است»

مرکز پخش: فروشگاه انتشارات کتابسرای وصال

نشانی: تهران، خیابان انقلاب، خیابان وصال شیرازی، پلاک ۱۹

خوبی‌دان‌لین VesalPub.com

شماره های تماس: ۶۶۹۶۸۲۲۳-۶۶۹۵۴۶۴۸

Traduction comparée de
deux œuvres d'Emile Zola

L'attaque du moulin

suivi de

Jacques Damour

Français – Persan

VESALBOOKSHOP.COM

Traductrices:

Annette Abkeh

Fariba Ashrafi

Maîtres de Conférences à l'Université Azad Islamique

Branche centrale

ŒUVRES PRINCIPALES

J'accuse !, Libro n° 201

Contes à Ninon

Thérèse Raquin

Naïs Micoulin, suivi de *Pour une nuit d'amour*, Libro n° 127

Les Rougon-Macquart :

La fortune des Rougon

La curée

Le ventre de Paris

La conquête de Plassans

La faute de l'abbé Mouret

Son excellence Eugène Rougon

L'assommoir

Une page d'amour

Nana

Pot-Bouille

Au Bonheur des Dames

La joie de vivre

Germinal

L'œuvre

La terre

Le rêve

La bête humaine

L'argent

La débâcle

Le docteur Pascal

Trois villes :

Lourdes

Rome

Paris

Les Quatre Évangiles :

Fécondité

Travail

Vérité

مقدمه‌ی مترجمین:

هدف از ارائه‌ی ترجمه‌ی مقابله‌ای این دو اثر از نویسندگی شهیر فرانسوی، امیل زولا، در اختیار نهادن کتابی مناسب در مقطع کارشناسی برای درس مقابله و بررسی آثار و ترجمه‌ی متون گوناگون است. قرار گرفتن هر صفحه از ترجمه‌ی فارسی در مقابل متن فرانسه، کار مقابله را برای دانشجویان، زبان آموزان، علاقه مندان به این زبان و اساتید سهل تر می‌سازد. افزودن فایل صوتی فرانسه امکان استفاده از این کتاب را برای درس خواندن و درک مفهوم متون ساده امکان پذیر می‌کند.

L'ATTAQUE DU MOULIN

I

Le moulin du père Merlier, par cette belle soirée d'été, était en grande fête. Dans la cour, on avait mis trois tables, placées bout à bout, et qui attendaient les convives. Tout le pays savait qu'on devait fiancer, ce jour-là, la fille Merlier, Françoise, avec Dominique, un garçon qu'on accusait de fainéantise, mais que les femmes, à trois lieues à la ronde, regardaient avec des yeux luisants, tant il avait bon air.

Ce moulin du père Merlier était une vraie gaieté. Il se trouvait juste au milieu de Rocreuse, à l'endroit où la grand-route fait un coude. Le village n'a qu'une rue, deux files de masures, une file à chaque bord de la route ; mais là, au coude, des prés s'élargissent, de grands arbres, qui suivent le cours de la Morelle, couvrent le fond de la vallée d'ombrages magnifiques. Il n'y a pas, dans toute la Lorraine, un coin de nature plus adorable. A droite et à gauche, des bois épais, des futaies séculaires montent des pentes douces, emplissent l'horizon d'une mer de verdure ; tandis que, vers le midi, la plaine s'étend, d'une fertilité merveilleuse, déroulant à l'infini des pièces de terre coupées de haies vives. Mais ce qui fait surtout le charme de Rocreuse, c'est la fraîcheur de ce trou de verdure, aux jour-

حمله به آسیاب

۱

آسیاب پدر مرلیه^۱ در آن شب زیبای تابستانی، در تدارک جشن بزرگی بود. در حیاط، سه میز، لب به لب قرار داده شده و منتظر مهمانان بودند. سرتاسر منطقه می‌دانستند که آن روز، جشن نامزدی برپاست: دختر مرلیه، فرانسواز^۲ با دومینیک^۳، پسری که معروف به تنبلی و تن پروری بود، نامزد می‌کرد، اما چون خوش چهره بود، زنان تا سه فرسنگی اطراف، او را با چشمانی درخشان نگاه می‌کردند.

این آسیاب پدر مرلیه واقعاً جای خوب و خوشی بود. درست در وسط روکروز^۴، در پیچ جاده قرار داشت. دهکده فقط یک جاده، با دو ردیف کلبه‌ی مخروطه در هر یک از طرفین آن دارد، اما آنجا در پیچ جاده، چمنزارها وسیع‌تر می‌شوند و درختان بزرگ حاشیه‌ی رودخانه‌ی مورل^۵ اعماق دره را با سایه‌های بدیعی می‌پوشانند. در تمام ناحیه لورن^۶، چنین طبیعت دوست داشتنی ای وجود ندارد. در سمت راست و چپ، جنگل‌های پرپشت و بیشه‌های چند صد ساله، با شیب ملایمی بالا می‌روند و افق را با دریایی سرسبز پر می‌کنند؛ در حالی که، حوالی ظهر، دشت با حاصلخیزی شگفت‌انگیزی تا بی‌نهایت گسترده می‌شود و تکه زمین‌هایی را که با پرچین‌های سبز و خرمی از هم جدا شده‌اند، در معرض دید قرار می‌دهد. اما آنچه به ویژه سبب جذابیت روکروز می‌شود، تازگی و شادابی این گودال سرسبز، در روزهای

¹ - Merlier

² - Françoise

³ - Dominique

⁴ - Rocreuse

⁵ - Morelle

⁶ - Lorraine

nées les plus chaudes de juillet et d'août. La Morelle descend des bois de Gagny, et il semble qu'elle prenne le froid des feuillages sous lesquels elle coule pendant des lieues ; elle apporte les bruits murmurants, l'ombre glacée et recueillie des forêts. Et elle n'est point la seule fraîcheur : toutes sortes d'eaux courantes chantent sous les bois ; à chaque pas, des sources jaillissent ; on sent, lorsqu'on suit les étroits sentiers, comme des lacs souterrains qui percent sous la mousse et profitent des moindres fentes, au pied des arbres, entre les roches, pour s'épancher en fontaines cristallines. Les voix chuchotantes de ces ruisseaux s'élèvent si nombreuses et si hautes, qu'elles couvrent le chant des bouvreuils. On se croirait dans quelque parc enchanté, avec des cascades tombant de toutes parts.

En bas, les prairies sont trempées. Des marronniers gigantesques font des ombres noires. Au bord des prés, de longs rideaux de peupliers alignent leurs tentures bruissantes. Il y a deux avenues d'énormes platanes qui montent, à travers champs, vers l'ancien château de Gagny, aujourd'hui en ruines. Dans cette terre continuellement arrosée, les herbes grandissent démesurément. C'est comme un fond de parterre entre les deux coteaux boisés, mais de parterre naturel, dont les prairies sont les pelouses, et dont les arbres géants dessinent les colossales corbeilles. Quand le soleil, à midi, tombe d'aplomb, les ombres bleussent, les herbes allumées dorment dans la chaleur, tandis qu'un frisson glacé passe sous les feuillages.

Et c'était là que le moulin du père Merlier égayait de son tic-tac un coin de verdure folles. La bâtisse, faite de plâtre et de planches, semblait vieille comme le monde. Elle trempait à moitié dans la Morelle, qui arrondit à cet endroit un clair bassin. Une écluse

بسیار گرم ماه‌های ژوئیه و اوت است. مورل از جنگل‌های گانیی^۱ سرازیر می‌شود، و به نظر می‌رسد که سرمای شاخ و برگ‌هایی را جذب می‌کند که در طول فرسنگ‌ها از زیر آنها می‌گذرد؛ سر و صداهاى نجواگونه و سایه‌های خنک و انبوه جنگل‌ها را همراه خود می‌آورد. تنها مورل مایه‌ی سرسبزی و شادابی نیست: آب‌های روان زیر درختان جنگل آواز سر می‌دهند؛ قدم به قدم، چشمه‌ها فوران می‌کنند؛ هنگامی که گذرگاه‌های باریک را در پیش می‌گیریم، احساس می‌کنیم چگونه دریاچه‌های زیر زمینی که زیر جلبک‌ها از زمین سربرمی‌آورند، از کوچک‌ترین شکاف‌ها، در پای درختان و میان سنگ‌ها بهره می‌برند تا راهی به چشمه‌های شفاف و بلورین بیابند. گوئی در پارکی مسحور شده هستیم، با آبشارهایی که از هر سو فوران می‌کنند.

آن پائین، علفزارهای خیس قرار دارند. درختان عظیم الجثه‌ی شاه بلوط، سایه‌هایی تیره رنگ به وجود می‌آورند. در حاشیه‌ی چمنزار، پرده‌های بلندی از درختان تبریزی، چادرهای پرهممهی خویش را برافراشته‌اند. دو جاده‌ی پر از چنارهای عظیم الجثه از میان کشتزارها، به سمت قصر قدیمی گانیی که امروزه ویرانه‌های بیش نیست، پیش می‌رود. در این زمین همیشه خیس، علف‌ها بی‌حد و حصر رشد می‌کنند. این تکه زمین به باغچه‌ای در میان دو تپه پردرخت می‌ماند، البته یک باغچه‌ی طبیعی که چمن‌هایش علف‌ها هستند و درختان عظیم الجثه‌اش، زنبیل‌هایی غول پیکر را به تصویر می‌کشند. هنگام ظهر، وقتی خورشید صاف و مستقیم می‌تابد، سایه‌ها کبود رنگ می‌شوند، علف‌های عاشق در گرما، در حالی که نسیم خنکی از میان شاخ و برگ درختان عبور می‌کند، به خواب می‌روند.

و اینجا بود که آسیاب پدر مرلیه، با تیک تاک خود، به این گوشه‌ی پوشیده از سبزه‌های سرمست و پرشور شادی و نشاط می‌بخشید. بنای آن که از گچ و الوار ساخته شده بود، به نظر خیلی کهنه و هم سن زمین می‌رسید. رود مورل که در این محل، به شکل یک حوضچه‌ی شفاف گرد در می‌آمد، نیمی از آن را خیس می‌کرد. یک نهر بند

^۱ - Gagny

était ménagée, la chute tombait de quelques mètres sur la roue du moulin, qui craquait en tournant, avec la toux asthmatique d'une fidèle servante vieillie dans la maison. Quand on conseillait au père Merlier de la changer, il hochait la tête en disant qu'une jeune roue serait plus paresseuse et ne connaîtrait pas si bien le travail ; et il raccommodait l'ancienne avec tout ce qui lui tombait sous la main, des douves de tonneau, des ferrures rouillées, du zinc, du plomb. La roue en paraissait plus gaie, avec son profil devenu étrange, tout empanachée d'herbes et de mousses. Lorsque l'eau la battait de son flot d'argent, elle se couvrait de perles, on voyait passer son étrange carcasse sous une parure éclatante de colliers de nacre.

La partie du moulin qui trempait ainsi dans la Morelle avait l'air d'une arche barbare, échouée là. Une bonne moitié du logis était bâtie sur des pieux. L'eau entraît sous le plancher, il y avait des trous, bien connus dans le pays pour les anguilles et les écrevisses énormes qu'on y prenait. En dessous de la chute, le bassin était limpide comme un miroir, et lorsque la roue ne le troublait pas de son écume, on apercevait des bandes de gros poissons qui nageaient avec des lenteurs d'escadre. Un escalier rompu descendait à la rivière, près d'un pieu où était amarrée une barque. Une galerie de bois passait au-dessus de la roue. Des fenêtres s'ouvraient, percées irrégulièrement. C'était un pêle-mêle d'encoignures, de petites murailles, de constructions ajoutées après coup, de poutres et de toitures qui donnaient au moulin un aspect d'ancienne citadelle démantelée. Mais des lierres avaient poussé, toutes sortes de plantes grimpantes bouchaient les crevasses trop grandes et mettaient un manteau vert à la vieille demeure. Les demoiselles qui pas-

تعبیه شده بود، آب از ارتفاع چند متری بر روی چرخ آسیاب می‌ریخت که در حال چرخیدن، با صدایی شبیه سرفه‌های یک خدمتکار پیر وفادار مبتلا به آسم، ترق و تروق می‌کرد. هنگامی که به پدر مرلیه گفته می‌شد آن را عوض کند، سری تکان می‌داد و می‌گفت که چرخ جدید تنبل‌تر خواهد بود و به خوبی از عهده‌ی کار بر نخواهد آمد. او چرخ قدیمی را با هر چه به دستش می‌رسید، از تخته‌های مخصوص بشکه گرفته تا پیراهن‌های زنگ زده، روی و سرب تعمیر می‌کرد. چرخ با این ظاهر عجیب که سرتاسر پوشیده از علف و جلبک بود، به نظر شادتر می‌رسید. زمانی که آب با امواج نقره‌ای رنگ به آن می‌خورد، پوشیده از مروارید می‌شد و ساختمان عجیبش زیر گردن بند درخشانی از صدف حرکت می‌کرد.

آن قسمت از آسیاب نیز که آب رودخانه‌ی مورل آن را خیس می‌کرد، مانند کشتی بربرها به نظر می‌رسید که به گل نشسته باشد. قسمت زیادی از آسیاب بر روی تیرک‌ها ساخته شده بود. آب از زیر تخته‌ها و از میان حفره‌هایی نفوذ می‌کرد که به خاطر فراهم آوردن امکان صید مارماهی‌ها و خرچنگ‌های بزرگ در آن منطقه معروف بودند. در زیر آبشار، آب حوضچه مانند آیین زلال بود و تا هنگامی که چرخ، کف روی آن را برهم نمی‌زد، گروه‌هایی از ماهیان بزرگ در آن دیده می‌شدند که مثل یک ناوبخش به آهستگی شنا می‌کردند. یک پلکان شکسته نزدیک تیرکی که قایقی را به آن بسته بودند قرار داشت که تا داخل رودخانه پایین می‌رفت. معبر چوبی‌ای از بالای چرخ می‌گذشت. پنجره‌هایی که به صورت نامنظم حفر شده بودند، باز بودند. کنجی بود پر از مجموعه‌ی نامنظمی از دیوارهای کوتاه، بناهایی که بعد اضافه شده بودند، تیرهای چوبی و پوشش‌های سقف که ظاهری شبیه یک دژ قدیمی مخروبه به آسیاب می‌دادند. البته گیاهان رونده آنجا روئیده، شکاف‌های بسیار بزرگ را مسدود کرده و پوشش سبزی را بر تن خانه‌ی قدیمی می‌کردند. دختری

هایی که

saient dessinaient sur leurs albums le moulin du père Merlier.

Du côté de la route, la maison était plus solide. Un portail en pierre s'ouvrait sur la grande cour, que bordaient à droite et à gauche des hangars et des écuries. Près d'un puits, un orme immense couvrait de son ombre la moitié de la cour. Au fond, la maison alignait les quatre fenêtres de son premier étage, surmonté d'un colombier. La seule coquetterie du père Merlier était de faire badigeonner cette façade tous les dix ans. Elle venait justement d'être blanchie, et elle éblouissait le village, lorsque le soleil l'allumait, au milieu du jour.

Depuis vingt ans, le père Merlier était maire de Rocreuse. On l'estimait pour la fortune qu'il avait su faire. On lui donnait quelque chose comme quatre-vingt mille francs, amassés sou à sou. Quand il avait épousé Madeleine Guillard, qui lui apportait en dot le moulin, il ne possédait guère que ses deux bras. Mais Madeleine ne s'était jamais repentie de son choix, tant il avait su mener gaillardement les affaires du ménage. Aujourd'hui, la femme était défunte, il restait veuf avec sa fille Françoise. Sans doute, il aurait pu se reposer, laisser la roue du moulin dormir dans la mousse ; mais il se serait trop ennuyé, et la maison lui aurait semblé morte. Il travaillait toujours, pour le plaisir. Le père Merlier était alors un grand vieillard, à longue figure silencieuse, qui ne riait jamais, mais qui était tout de même très gai en dedans. On l'avait choisi pour maire, à cause de son argent, et aussi pour le bel air qu'il savait prendre, lorsqu'il faisait un mariage.

Françoise Merlier venait d'avoir dix-huit ans. Elle ne passait pas pour une des belles filles du pays, parce qu'elle était chétive. Jusqu'à quinze ans, elle avait même été laide. On ne pouvait pas comprendre,

از آنجا می‌گذشتند، طرحی از آسیاب پدر مرلیه در دفترهای نقاشی‌شان می‌کشیدند.

بخشی از خانه که مشرف به جاده بود، محکم‌تر به نظر می‌رسید. یک دروازه سنگی به حیاط بزرگی باز می‌شد که از چپ و راست، انبارها و طویله‌هایی احاطه‌اش می‌کردند. نزدیک چاهی، درخت نارون بزرگی، سایه‌اش را بر نیمی از حیاط پهن کرده بود. در انتهای حیاط، چهار پنجره‌ی طبقه‌ی اول، ردیف در کنار هم دیده می‌شدند و بالای آنها کبوترخانه‌ای قرار داشت. تنها کار تجملی پدر مرلیه، سفید کاری نمای ساختمان هر ده سال یک بار بود. ساختمان را به تازگی سفید کرده بودند و زمانی که خورشید در نیمه‌ی روز آن را روشن می‌کرد، چشمان اهالی دهکده را خیره می‌ساخت.

از بیست سال پیش، پدر مرلیه شهردار روکروز بود. به دلیل ثروتش، اهالی به او احترام می‌گذاشتند. حدس می‌زدند این ثروت که قطره قطره جمع شده بود، بالغ بر بیست و چهار هزار فرانک شود. قبل از اینکه مادلن گیار^۱ همسر او شود و آسیاب را به عنوان جهیزیه برای او به ارمغان بیاورد، فقط نان بازویش را می‌خورد. ولی مادلن هرگز از انتخابش اظهار پشیمانی نکرد، چرا که مرلیه توانسته بود محکم و پر توان امور خانه را سرو سامان دهد. اکنون زنش مرده و او با دخترش فرانسواز تنها مانده بود. بی‌شک، می‌توانست استراحت کند و چرخ آسیاب را در میان خزه‌ها رها سازد؛ ولی در این صورت احساس کسالت زیادی می‌کرد و خانه به نظرش بی‌روح می‌رسید. او همیشه برای کسب لذت کار می‌کرد. با اینکه پدر مرلیه پیرمردی قد بلند با صورتی کشیده و آرام بود که هرگز نمی‌خندید، اما در درون خود احساس شادی می‌کرد. هم به خاطر ثروتش و هم به دلیل قیافه‌ی زیبا و جذابی که در مراسم عروسی در شهرداری به خود می‌گرفت، شهردار شده بود.

فرانسواز مرلیه‌ی هجده ساله به دلیل جثه‌ی نحیفی که داشت، جزو دخترهای زیبای منطقه محسوب نمی‌شد. تا پانزده سالگی حتی زشت هم به حساب می‌آمد. نمی‌شد فهمید،

¹ - Madeleine Guillard

à Rocreuse, comment la fille du père et de la mère Merlier, tous deux si bien plantés, poussait mal et d'un air de regret. Mais à quinze ans, tout en restant délicate, elle prit une petite figure, la plus jolie du monde. Elle avait des cheveux noirs, des yeux noirs, et elle était toute rose avec ça ; une bouche qui riait toujours, des trous dans les joues, un front clair où il y avait comme une couronne de soleil. Quoique chétive pour le pays, elle n'était pas maigre, loin de là ; on voulait dire simplement qu'elle n'aurait pas pu lever un sac de blé ; mais elle devenait toute potelée avec l'âge, elle devait finir par être ronde et friande comme une caille. Seulement, les longs silences de son père l'avaient rendue raisonnable très jeune. Si elle riait toujours, c'était pour faire plaisir aux autres. Au fond, elle était sérieuse.

Naturellement, tout le pays la courtoisait, plus encore pour ses écus que pour sa gentillesse. Et elle avait fini par faire un choix, qui venait de scandaliser la contrée. De l'autre côté de la Morelle, vivait un grand garçon, que l'on nommait Dominique Penquer. Il n'était pas de Rocreuse. Dix ans auparavant, il était arrivé de Belgique, pour hériter d'un oncle, qui possédait un petit bien, sur la lisière même de la forêt de Gagny, juste en face du moulin, à quelques portées de fusil. Il venait pour vendre ce bien, disait-il, et retourner chez lui. Mais le pays le charma, paraît-il, car il n'en bougea plus. On le vit cultiver son bout de champ, récolter quelques légumes dont il vivait. Il pêchait, il chassait ; plusieurs fois, les gardes faillirent le prendre et lui dresser des procès-verbaux. Cette existence libre, dont les paysans ne s'expliquaient pas bien les ressources, avait fini par lui donner un mauvais renom. On le traitait vaguement de braconnier. En tout cas, il était paresseux, car on le trouvait sou-

که چگونه دختر پدر و مادری چون مرلیه و مادلن که هر دو بسیار قوی هیكل بودند، می‌توانست چنین کُند و تأسف انگیز رشد کند. اما در پانزده سالگی، با وجود ظرافت، دارای زیباترین چهره‌ی دنیا شد. موها و چشمانی سیاه داشت، پوستی صورتی رنگ و دهانی که همیشه می‌خندید، چال‌هایی در گونه و یک پیشانی روشن که گویی تاجی از خورشید بر آن قرار داشت. هرچند در نظر مردم آن منطقه نحیف به نظر می‌رسید، ولی اصلاً لاغر نبود؛ فقط می‌خواستند بگویند که نمی‌تواند یک گونی گندم را بلند کند؛ ولی با بالا رفتن سن کاملاً تپل و دست آخر، مثل یک بلدِرچین، گرد و خوردنی می‌شد. فقط، سکوت طولانی پدرش او را در عنفوان جوانی، عاقل کرده بود. اگر چه همیشه می‌خندید ولی فقط می‌خواست دیگران را شاد کند. در واقع، دختر جدی‌ای بود.

طبیعتاً، تمام جوانان آن منطقه دور و بر او می‌گشتند، بیشتر به خاطر پول و ثروت، نه به دلیل مهربانی‌اش. اما بالاخره، انتخاب او برای ازدواج باعث شده بود که ساکنین آن ناحیه از او منزجر شوند. آن سوی رودخانه‌ی مورل، پسر بلند قدی به نام دومینیک پانکه^۱ زندگی می‌کرد که اهل روکروز نبود. ده سال پیش از بلژیک آمده بود تا زمین کوچکی را از عمویش به ارث ببرد، زمینی واقع در حاشیه‌ی جنگل گانی، درست روبروی آسیاب، و در فاصله‌ی چند صد متری آن. می‌گفت برای فروش زمین آمده است و پس از آن به خانه‌اش باز می‌گردد. ولی به نظر می‌رسید که این سرزمین او را به خود جذب کرده بود زیرا دیگر از آنجا تکان نخورد. می‌دیدند که در زمینش کشاورزی می‌کند، انواع سبزیجات را در آنجا می‌کارد و از این راه امرار معاش می‌کند. ماهی‌گیری و شنا می‌کرد، چند بار نزدیک بود نگهبانان او را دستگیر کنند و برایش پرونده تشکیل دهند. این زندگی آزادانه که کشاورزان به خوبی از منابع مالی آن اطلاعی نداشتند، موجب شده بود که این جوان بدنام شود. شایع شده بود که شکارچی غیر مجاز است. به هر حال، تنبل بود، چون،

^۱ - Dominique Penquer